

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Број: 010-01-00136/2011-01
Датум: 10.11.2011. године
Београд

Високи савет судства одлучујући о приговору С.Г. из Пожаревца, улица [REDACTED], у поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства број 119-05-00059/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу члана 5. Закона о изменама и допунама закона о судијама („Службени гласник РС“, број 101/10) и члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС“, број 35/11), на седници одржаној дана 10.11.2011. године, донео је

ОДЛУКУ

ПРИГОВОР С.Г. из Пожаревца **СЕ ОДБИЈА**, а Одлука Првог састава Високог савета судства број 119-05-00059/2010-01 од 14.06.2010. године, се потврђује.

Образложење

Оспореном одлуком Високог савета судства број 119-05-00059/2010-01 од 14.06.2010. године, С.Г., која није изабрана за судију у складу са Законом о судијама („Службени гласник РС“ бр.116/08), престала је судијска дужност са 31.12.2009. године. Ставом другим исте одлуке констатовано је да се овом појединачном одлуком замењује јединствена одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године, у ставу I тачка 126. изреке.

Незадовољна наведеним одлукама, С.Г. изјавила је дана 26.02.2010. године жалбу Уставном суду Републике Србије побијајући горе наведену јединствену одлуку Високог савета судства од 25.12.2009. године, а дана 12.11.2010. године

изјавила је жалбу истом суду на одлуку од 14.06.2010. године, наведену у изреци, и то све због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде материјалног права и повреде Уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом.

Жалба поднета Уставном суду у смислу одредбе члана 5. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о судијама сматра се приговором на одлуку Високог савета судства.

У том смислу навла је, између осталог, да је оспорена одлука донета од стране непотпуног састава Високог савета судства, због чега не производи правно дејство, да јој је онемогућено учешће у поступку и изјашњавање о чињеницама и доказима у поступку на основу којих је донета одлука, као и да су бројчани подаци по својој суштини нетачни и погрешно интерпретирани. Истакла је повреду права на образложену одлуку и права на правни лек, права на расправност и контрадикторност, те је предложио је да се оспорена одлука поништи и одложи извршење оспорене одлуке.

У поступку преиспитивања оспорене Одлуке првог састава Високог савета судства у смислу члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, Комисија Високог савета судства је на основу одредбе члана 14. став 1. Закона о Високом савету судства („Службени гласник РС бр. 116/08 и 101/10) и члана 5. Пословника Високог савета судства („Службени гласник РС“, бр. 43/09, 22/11 и 33/11) заказала јавну расправу, која је одржана 05.09.2011. године у присуству подносиоца приговора, посматрача и јавности.

Извештај је на рочишту изнела садржину оспорене одлуке Високог савета судства и разлоге наведене у приговору, указујући да на рочишту, пре свега, треба разјаснити све наводе из приговора и доказе који су уз приговор достављени.

Подносилац приговора је на рочишту изјавила између осталог, да остаје код свих навода приговора и доказа које је уз приговор поднела.

Ценећи све наводе из приговора, списе предмета и доказе из списка предмета, и усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлога Комисије да се приговор одбије, Високи савет судства налази да је:

Приговор неоснован.

У образложењу оспорене одлуке наведено је да су разлози за сумњу образовани у погледу достојности. У сагледаваном трогодишњем периоду 2006 - 2008. година обављала је дужност судије у грађанском и управном одељењу и председника Окружног суда у Пожаревцу.

Наиме, према критеријумима и мерилима, углед судије и суда, као и позитивна слика о суду у јавности, зависи и од понашања судије у складу са моралним особинама које се огледају у чувању угледа у служби и изван ње. Према оцени Високог савета судства код подносиоца жалбе образовани су разлози за сумњу у такве особине и понашање јер је 1993. као судија Окружног суда у Пожаревцу а користећи то што је била странка у предметима П.782/93 и И.601/93 пред Општинским судом у Пожаревцу наплатила новчано потраживање из заплене имовине банке [REDACTED] док други грађани, иначе странке у сличним поступцима против ове банке, нису могли да остваре

своје право. Дакле, своје право је остварила преко реда, што није у складу са моралним особинама и понашањем судије. О исплатима преко реда Окружни суд у Пожаревцу је на захтев Министарства правде доставио Извештај I. Су. 35/93 од 02.06.1993. Врховном суду Србије и Министарству правде, из кога су и установљени и ови подаци.

Имајући у виду наведено, Високи савет судства сматра да у посматраном периоду није испунила критеријум достојности.

Из изнетих разлога, није испунила услове за избор из члана 45. став 4. и 5. Закона о судијама у вези члана 7. и 8. Одлуке о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова.

Разматрајући испуњеност критеријума достојности за вршење судијске функције, Високи савет судства је закључио да подносилац приговора исти услов не испуњава.

Ово с тога што је одредбом чл. 4. ст. 1 тач. 3 Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности прописано да је подносилац приговора недостојан ако би његово поступање и понашање оправдало покретање дисциплинског поступка и изрицање озбиљне санкције, а одредбом члана 90. Закона о судијама прописано је као дисциплински прекршај непоштовање Етичког кодекса у већој мери, а што је по ставу Високог савета судства овде случај.

Увидом у Информацију о поступању Општинског суда у Пожаревцу по предметима везаним за [REDACTED] утврђено је да је дана 28. маја 1993. године Министарство правде извршило увид у парничне предмете и предмете извршења у којима се као странка појављује [REDACTED] Том приликом није извршен увид у предмет И.601/93, у коме је странка С.Г.

У Информацији је наведено да увидом у друге предмете, утврђено је да се у свим предметима поступала исто, односно једнако брзо без обзира да ли су странке били радници суда, судије или неко други.

Након овога, Окружни суд у Пожаревцу, на захтев Министарства правде, Врховном суду Србије и Министарству правде, под бројем I Су. 35/93 од 2. јуна 1993. године доставља извештај о поступању Општинског суда у Пожаревцу, по предметима у којима је странка [REDACTED]. У извештају је наведено да је показана неуобичајена брзина судија у поступању, јер су предмети ове врсте одмах узимани у рад, односно преко реда. Утврђено је да је и подносилац приговора, између осталих, поверилац у предмету број И.601/93. Колегијум суда је једногласног мишљења да је овакво поступање Општинског суда по оваквој врсти предмета неправилно и незаконито и да је у знатној мери повређен и углед суда.

Високи савет сматра да је од значаја чињеница да је подносилац приговора 1993. године била судија Окружног суда у Пожаревцу и да је једногласно мишљење колегијуму овог суда да се наведеним поступањем Општинског суда у Пожаревцу вређа углед суда, а подносилац приговора је и сама је била странка у тим предметима.

И парнични предмет П. 782/93 у коме је она тужилац и извршни предмет у коме је поднет предлог за извршење И.601/93 су из 1993. године, дакле по њима је поступано са неуобичајеном брзином.

Етичким кодексом утврђују се етички принципи и правила понашања судија којих се морају придржавати у циљу очувања и унапређења достојанства и угледа судије и судства.

Принцип достојанствености подразумева да је судија дужан да у обављању судијске функције и у поступцима ван суда развија стандарде понашања који доприносе очувању угледа и достојанства суда и судија.

Примена овог принципа подразумева да се судија мора уздржавати од недолучних поступака, као и од поступака који могу нарушити поверење јавности у суд.

Оданост принципима Етичког кодекска подразумева да је судија дужан да се у свакој прилици придржава Етичког кодекска и принципи овог кодекска су начин живота судије.

Примена овог принципа значи да је судија дужан да у свакој прилици оставља утисак беспрекорног понашања.

Подносилац приговора је ради остваривања свог личног циља – наплате потраживања, искористила свој положај судије и убрзала парнични и извршни поступак. Овакво понашање не доприноси очувања угледа и достојанства судије и судства у јавности, а имајући у виду чињеницу, да овакву могућност нису имали обични грађани.

Изјава подносиоца приговора да није наплатила своје потраживање у овом извршном поступку, већ га је наплатила на основу Закона о јавном дугу СРЈ је ирелевантно.

Такође, изјава подносиоца приговора да је „догађај“ везан за [REDACTED] а.д. из 1993. године, а да је посматрани период рада судије од 2008.-2008. године, је неоснован. Наиме, критеријум достојности се односи на целокупни рад судије и ово је критеријум који судија мора да испоштује у целокупном периоду у коме обавља судијску функцију.

Дакле, по становишту Високог савета судства је пресудна чињеница могућност да овакво поступање створи код грађана сумњу у достојанственост судије и судства, те уздрма и наруши поверење истих у институцију суда као основног елемента заштите права и правног поретка.

Из наведених разлога, Високи савет судства је нашао да је подносилац приговора у конкретном случају искористио свој положај судије ради остваривања личног циља, повредио принцип достојанствености, чиме је прекршио одредбе Етичког кодекса у знатној мери, а што представља дисциплински прекршај и за које у смислу одредбе чл. 4 ст. 1 тач. 3 горе наведених Правила може бити изречена тежа казна.

Разматрајући испуњеност критеријума стручности за вршење судијске функције, Високи савет судства је закључио да подносилац приговора исти услов не испуњава.

Високи савет судства је утврдио да је у 2006. години у Р материји подносиоцу приговора укинута 25% одлука, а проценат укинутих одлука на нивоу суда износи 15,50%.

У 2007. години подносилац приговора је имао чак 80% преиначених одлука у У материји, а проценат преиначених одлука на нивоу суда износи 18,34%.

У 2008. години подносилац приговора је имао 20% укинутих одлука у У материји, а проценат укинутих одлука на нивоу суда је износио 14,26%.

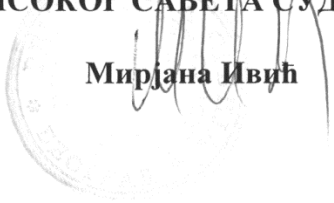
Имајући у виду све наведено Високи савет судства, ценећи и остале наводе приговора, налази да су неосновани, а да је оспорена одлука правилна и на закону заснована.

Следствено наведеном, Високи савет судства налази да С.Г. не испуњава услове из члана 45. Закона о судијама, у погледу стручности и достојности, а у вези члана 14. став 1. тачка 3. и став 2. у вези чл. 7. и чл. 8 Одлуке о критеријумима и мерилима, због чега на основу члана 29. Правила, доноси одлуку као у диспозитиву.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број: 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**

Мирјана Ивић

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.